

Arrest

nr. 131 384 van 14 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juli 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 november 2013 legt verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af met dhr. R.D, van Nederlandse nationaliteit. Dhr. R.D. heeft op 6 november 2013 een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ingediend.

Op 30 december 2013 dient verzoekster een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van partner van dhr. R.D.

Op 4 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 juni 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.12.2013 werd ingediend door:

Naam: S.

Voor naam: S.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum : (...)1993

Geboorteplaats: Develi

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt'.

Artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt: 'de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen: ...c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar,...'

Aangezien de referentiepersoon nog geen 21 jaar is, voldoet zij dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet is gemotiveerd, minstens is er geen verwijzing naar artikel 7 van de vreemdelingenwet.

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou zijn gemotiveerd.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in de bijlage 20 kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten niet zou zijn gemotiveerd. Immers maakt de bestreden beslissing

uitdrukkelijk melding van de volgende elementen voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het Koninklijk Besluit (...).

(...)

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

In de bestreden beslissing wordt aldus uitdrukkelijk gemotiveerd (zowel in rechte als in feite) om welke reden aan verzoekende partij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Terwijl artikel 52 §4, 5e lid van het Vreemdelingenbesluit als volgt luidt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”,

en aldus uitdrukkelijk voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bijlage 20 die aan de vreemdeling wordt betekend, een bevel om het grondgebied te verlaten kan opnemen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar het feit dat uit onderzoek van het dossier van de verzoekende partij nergens blijkt dat zij aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.

Verzoekende partij kan dienomtrent niet dienstig voorhouden dat geen verwijzing naar artikel 7 van de wet is opgenomen in het bevel. Dit artikel 7 ressorteert onder de paragraaf ‘toegang en kort verblijf’, terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris in casu een beslissing genomen heeft inzake de verblijfsaanvraag voor meer dan drie maanden.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing terecht een bevel om het grondgebied te verlaten opgenomen, dat afdoende gemotiveerd is in rechte en in feite. De gemachtigde motiveerde terecht dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, om reden dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.

De beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten maakt bovendien een afzonderlijke en zelfstandige beslissing uit, met een eigen motivering in rechte en in feite.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3 Vooreerst merkt de Raad op dat de weigering tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten afzonderlijke beslissingen vormen en dat hieraan geen afbreuk wordt gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document ter kennis van de verzoekster worden gebracht. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, is een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de weigering van verblijf (RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

Uit de bewoordingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit waarnaar de bijlage 20 verwijst, kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “*desgevallend*” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel moet worden gegeven (cf. *mutatis mutandis* RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Het is zo dat “*Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, [...] het bestuur verplicht [is] zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.*” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

In voorliggende zaak opteerde de verwerende partij voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten maar de Raad kan samen met verzoekster vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven aan verzoekende partij. Verwerende partij geeft weliswaar aan dat verzoekster geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond

doch geeft niet aan op basis van welke wettelijke bepaling zij vervolgens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Te meer nu verwerende partij in de nota met opmerkingen betoogt dat een verwijzing naar artikel 7 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan opgenomen worden in het bevel.

Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, is, gelet op het gestelde in artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit, een motivering vereist die losstaat van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Verwerende partij dient in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen. De wetgever heeft in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet die werd toegepast, dient te vermelden.

Verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verwerende partij met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan haar verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat het feit dat verwerende partij heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd – op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd. Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*” (RvV 13 maart 2012, nr. 77 137. (In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, het de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*” dat “desgevallend” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185). Dit alles houdt in dat indien geen middel ontwikkeld wordt tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden of indien dit middel niet gegrond blijkt te zijn zoals *in casu*, deze beslissing overeind blijft ondanks de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.4 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoekster de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoekster vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van haar wettelijke partner en kind en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; ,Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; ,T. Vreemd. 1998, 329;”

2.5 *In casu* voert verzoekster aan dat de afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten disproportioneel is en een schending uitmaakt van haar recht op eerbiediging van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Zij wijst bovendien op een scheiding met haar partner en kind, die schade toebrengt aan haar gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

De Raad stelt vast dat het voorgehouden gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot door de verwerende partij niet wordt betwist.

Bij de beoordeling van een grief betreffende voormeld artikel houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoekster immers een aanvraag indiende om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v.

Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer er een aanvraag om verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene *in casu* dient aan te tonen dat zij en haar echtgenoot voldoen aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging en daartoe de nodige bewijzen moeten aanbrengen.

In casu werd door de gemachtigde besloten om geen verblijfsrecht toe te kennen omdat verzoekster nog geen 21 jaar oud is. Omtrent deze leeftijdsvereiste heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat deze voorwaarde het verkrijgen van een verblijfstitel niet belet maar alleen tijdelijk uitstelt, zodat zij het recht op gezinsleven niet op onevenredige wijze aantast (GwH 26 september 2013, nr. 123/2013, B.56.2).

Het bestreden bevel wordt vernietigd. De weigering tot verblijf sluit niet uit dat de verzoekster een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster met haar echtgenoot en haar kind niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoonde dat er onoverkomelijke sociale, economische of culturele hinderpalen bestaan die de voorzetting van verzoeksters gezinsleven in haar land van herkomst of elders verhinderen.

Verzoekster toont met haar summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om met haar familie in België te verblijven hoewel niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Verzoekster toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.6 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van de Associatieovereenkomst EEG-Turkije afgesloten te Ankara op 12 september 1963, van het Aanvullend Protocol bij de overeenkomst afgesloten te Brussel op 23 november 1970 en van het besluit nr. 1/80 van de associatieraad.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Overeenkomstig artikel 2, lid 1, van de associatieovereenkomst heeft deze overeenkomst tot doel, de gestadige en evenwichtige versterking van de commerciële en economische betrekkingen tussen de overeenkomstsluitende partijen te bevorderen, met inbegrip van die inzake arbeidskrachten, door

geleidelijk het vrije verkeer van werknemers tot stand te brengen en door de beperkingen van de vrijheid van vestiging en van het vrij verrichten van diensten op te heffen, teneinde de levensstandaard van het Turkse volk te verbeteren en in een later stadium de toetreding van de Republiek Turkije tot de Gemeenschap te vergemakkelijken.

Artikel 9 van de associatieovereenkomst bepaalt:

"De overeenkomstsluitende partijen erkennen, dat binnen de werkings sfeer van de overeenkomst, en onverminderd de bijzondere bepalingen die krachtens artikel 8 zouden kunnen worden vastgesteld, elke discriminatie uit hoofde van nationaliteit is verboden, overeenkomstig het in artikel 7 van het Verdrag tot oprichting van de Gemeenschap vermelde beginsel."

Overeenkomstig artikel 62 van het aanvullend protocol maakt dit protocol integraal deel uit van de associatieovereenkomst.

Artikel 41, lid 1, van het aanvullend protocol luidt:

"De overeenkomstsluitende partijen voeren onderling geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten."

In artikel 13 van besluit nr. 1/80 is bepaald:

"De lidstaten van de Gemeenschap en Turkije mogen geen nieuwe beperkingen invoeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn".

De leeftijdsbeperking van 21 jaar is een nieuwe voorwaarde dat in strijd is met de "stand-still clause", waardoor de nieuwe leeftijd niet kan toegepast worden op Turken.

Verzoekster heeft de Turkse nationaliteit."

2.7 De Associatieovereenkomst tussen de EEG en Turkije van 12 september 1963 had als politieke doelstelling de geleidelijke integratie van Turkije in de toenmalige Europese Gemeenschap. De Associatieovereenkomst is later aangevuld met een aanvullend Protocol en besluiten.

Artikel 41, lid van het Aanvullend Protocol (Pb. L. 29 december 1972, afl. 293)) luidt als volgt:

"De Overeenkomstsluitende Partijen voeren onderling geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten."

Dit artikel heeft enkel betrekking op de artikelen 13 (vrijheid van vestiging) en 14 (vrij verrichten van diensten) van de Associatieovereenkomst (Pb.L. 29 december 1964, afl. 64).

De Raad benadrukt dat uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie volgt: "dat in artikel 41, lid 1, van het Aanvullend Protocol een nauwkeurig bepaald en onvoorwaardelijk beginsel is geformuleerd, dat voldoende werkbaar is om door de nationale rechter te kunnen worden toegepast en dat derhalve de rechtspositie van particulieren kan bepalen; de rechtstreekse werking die dus aan die bepaling moet worden toegekend brengt, dat de justitiabelen op wie zij van toepassing is, het recht hebben zich er voor de rechterlijke instanties van de lidstaten op te beroepen." (HvJ 11 mei 2000, C-37/98, Savas, ro. 54).

Vaste rechtspraak van het Hof van Justitie luidt dat: "(...) ook al verleent de in artikel 41, lid 1, van het Aanvullend Protocol opgenomen standstillclausule op zichzelf aan een Turks onderdaan geen rechtstreeks uit de gemeenschapsregeling afgeleid recht van vestiging en een daaruit voortvloeiend recht van verblijf of een recht op het vrij verrichten van diensten of van toegang tot het grondgebied van een lidstaat (...), dit niet wegneemt dat een dergelijke clausule algemeen de invoering verbiedt van alle nieuwe maatregelen die tot doel of tot gevolg zouden hebben dat de uitoefening door een Turks onderdaan van deze economische vrijheden op het nationale grondgebied wordt onderworpen aan strengere voorwaarden dan die welke golden bij de inwerkingtreding van het Aanvullend Protocol voor de betrokken lidstaat." (HvJ 19 februari 2009, C-228/06, Soysal, ro. 47).

Voorts oordeelde het Hof dat: "Met betrekking tot artikel 41, lid 1, heeft het Hof (...) in herinnering gebracht dat deze bepaling vanaf de datum van inwerkingtreding in de gastlidstaat van de rechtshandeling waarvan deze bepaling deel uitmaakt, de invoering verbiedt van nieuwe beperkingen van de uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrij verrichten van diensten, met inbegrip van beperkingen betreffende de materiële en/of procedurele voorwaarden inzake de eerste toelating tot de betrokken lidstaat van Turkse staatsburgers die voornemens zijn aldaar van deze economische vrijheden gebruik te maken." (HvJ 29 april 2010, C-92/7, ro. 47).

De Raad wijst erop dat artikel 41, lid 1 van het Aanvullend Protocol enkel betrekking heeft op de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten. De Unierechtelijke invulling van het begrip "vrijheid van

vestiging” omvat de toegang tot werkzaamheden anders dan in loondienst en de uitoefening daarvan alsmede de oprichting en het beheer van ondernemingen ten behoeve van duurzame activiteiten. Het betreft met andere woorden de vrije vestiging van zelfstandigen.

Het vrij verrichten van diensten wordt door het Unierecht ingevuld als de dienstverrichtingen welke gewoonlijk tegen vergoeding geschieden, voor zover de bepalingen betreffende het vrije verkeer van goederen, kapitaal en personen op deze dienstverrichtingen niet van toepassing zijn. Degene die de diensten verricht (dienstverlener), kan daartoe zijn werkzaamheden tijdelijk uitoefenen in de lidstaat waar de dienst wordt verricht.

Het vrij verkeer van diensten vertoont gelijkenissen met de vrijheid van vestiging. Toch bestaat er een onderscheid: het verrichten van diensten heeft geen duurzaam karakter, maar betreft een tijdelijke activiteit, terwijl duurzaamheid juist het kenmerk is van de vrijheid van vestiging.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster geen aanvraag tot verblijf heeft ingediend in het kader van een tewerkstelling (als werknemer of zelfstandige) maar een aanvraag in het kader van gezinshereniging met haar partner van Nederlandse nationaliteit.

Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekster voornemens is geweest om zich in België te vestigen als zelfstandige of in België diensten te verrichten, dient de Raad vast te stellen dat zij, in het bezit zijnde van een immatriculatieattest, niet legaal op het Belgische grondgebied verbleef in de zin van artikel 13 van het besluit 1/80 van de associatieraad. Het besluit nr. 1/80 is weliswaar een aanzienlijke verbetering van de rechtspositie van Turkse werknemers die legaal arbeid verrichten in een EG-lidstaat doch het besluit heeft geen recht op vrij verkeer voor Turkse werknemers als zodanig tot gevolg.

Artikel 13 van het besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije bepaalt als volgt:

“De lidstaten van de Gemeenschap en Turkije mogen geen nieuwe beperkingen invoeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn.”

Het begrip ‘legaal’ in de zin van artikel 13 van het besluit houdt volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie in dat de Turkse werknemer of het lid van zijn gezin zich moet hebben gehouden aan de regels van de gastlidstaat op het gebied van de toegang, het verblijf en eventueel het verrichten van arbeid, en hij zich derhalve legaal op het grondgebied van die lidstaat bevindt (HvJ 21 oktober 2003, C-317/01, ro. 84; HvJ 7 november 2013, C-225/12, ro. 35).

Artikel 13 van besluit nr. 1/80 moet uitgelegd worden als dat het bezit van machtiging tot voorlopig verblijf die enkel geldig is in afwachting van een definitieve beslissing over het verblijfsrecht, geen “legaal verblijf” vormt (HvJ 21 oktober 2003, C-317/01 en HvJ 7 november 2013, C-225/12).

Het Hof heeft geoordeeld dat ‘legale arbeid’ een stabiele en bestendige situatie op de arbeidsmarkt van die lidstaat veronderstelt, en om die reden een onbetwist verblijfsrecht inhoudt (HvJ 8 november 2012, C-268/11, ro. 39).

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat het verrichten van arbeid door een Turkse werknemer op basis van een verblijfsvergunning die enkel geldig is in afwachting van een definitieve beslissing over zijn verblijfsrecht, niet als ‘legaal’ kan worden aangemerkt (HvJ 7 november 2013, C-225/12, ro. 47).

Verzoekster die enkel over een immatriculatieattest beschikte in afwachting van de beslissing over haar verblijfsrecht kan bijgevolg geen beroep doen op artikel 13 van het besluit nr. 1/80 als werknemer of als zelfstandige. Verzoekster kan derhalve niet rechtstreeks rechten putten uit de Associatieovereenkomst en zijn aanvullende regelgeving op basis van haar eventueel ingeroepen tewerkstelling.

Ook als gezinslid van haar partner kan verzoekster geen beroep doen op artikel 13 van het besluit nr. 1/80, nu haar partner de Nederlandse nationaliteit heeft. Bovendien is haar partner niet naar België afgereisd omwille van een tewerkstelling doch als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Bijgevolg is niet aangetoond dat verzoekster of haar partner vallen onder het toepassingsgebied van de aangevoerde bepalingen. Een schending van de associatieovereenkomst met Turkije, het Aanvullend Protocol en artikel 13 van het besluit 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

2.8 In het vierde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (Rv.St. n° 82.301 van 20 september 1999; Rv.v. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; Rv.v. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Rv.v. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; Rv.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; Rv.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (Rv.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; Rv.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een

administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Bij de beoordeling van de aanvraag is er geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster een kind heeft met de Nederlandse nationaliteit.

Er wordt hierover met geen woord gerept, zodat de motivering gebrekkig is.

De aanvraag is afgewezen omdat verzoekster niet zou voldoen aan de leeftijdsvereiste van 21 jaar.

Omdat verzoekster vóór de aanvraag 1 jaar samen met haar partner in Nederland had gewoond, is de leeftijdsvereiste van toepassing op haar slechts 18 i.p.v. 21 (Grondwettelijk Hof 26.09.2013, nr. 121/2013).

Om het contract van wettelijke samenwoning te mogen ondertekenen heeft de gemeente aan verzoekster en haar partner de vooraarde gesteld dat ze moesten aantonen dat ze in Nederland hadden samengewoond.

Pas nadat verzoekster dit kon bewijzen heeft zij het contract mogen ondertekenen.

Het middel is gegrond.”

2.9 De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster kritiek uit op de motieven vervat in de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het verblijf van verzoekster wordt geweigerd omdat “*de referentiepersoon nog geen 21 jaar is*”.

Artikel 40*bis*, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

(...)"

Verzoekster betwist niet dat de referentiepersoon nog geen 21 jaar is. Zij wijst er evenwel op dat zij vóór de aanvraag één jaar samenwoonde met haar partner in Nederland waardoor de leeftijdsvereiste van 21 jaar niet meer van toepassing is.

Het Grondwettelijk Hof vernietigde inderdaad artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, c) van de vreemdelingenwet, in zoverre het niet bepaalt dat dezelfde uitzondering op de leeftijdsvereiste als die waarin is voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet van toepassing is op de gezinshereniging van een burger van de Europese Unie en zijn partner (zie GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.30.1. tot B.30.11.).

Artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"(...)

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;"

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier en uit de stukken in bijlage van het verzoekschrift niet dat zij reeds ten minste één jaar samenwoonde met haar partner vóór de aankomst van haar partner in het Rijk. Er ligt slechts een uittreksel uit de 'gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens' van de gemeente Tilburg voor waaruit blijkt dat verzoekster op 6 november 2013 vanuit Tilburg is vertrokken naar België en dat haar partner vanuit hetzelfde adres op 4 november 2013 is vertrokken naar België. Uit deze gegevens blijkt echter niet dat verzoekster en haar partner reeds een jaar samenwoonden in Tilburg of elders vóór de aankomst van haar partner in het Rijk. De minimum leeftijdsvereiste van 18 jaar is aldus niet van toepassing.

Verzoekster betoogt verder dat er geen rekening is gehouden met het feit dat zij een kind heeft dat de Nederlandse nationaliteit heeft.

Het gegeven dat verzoekster een kind heeft, doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in artikel 40bis, § 2, 2°, c) van de vreemdelingenwet. De vreemdelingenwet, noch de burgerschapsrichtlijn bevat een bepaling dat verzoekster een verblijfsrecht kan bekomen om de loutere reden van een gemeenschappelijk kind hoewel zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging in functie van haar partner. Minstens wordt dit niet aangetoond door verzoekster.

In dit verband kan ook verwezen worden naar een arrest van het Hof van Justitie waarin het volgende wordt gesteld:

« 78 S'agissant des droits fondamentaux relevés par la juridiction de renvoi, notamment le droit au respect à la vie privée et familiale et les droits de l'enfant prévus, respectivement, aux articles 7 et 24 de la Charte, il y a lieu de rappeler que les dispositions de celle-ci s'adressent, en vertu de son article 51, paragraphe 1, aux États membres uniquement lorsqu'ils mettent en œuvre le droit de l'Union. En vertu du paragraphe 2 de ce même article, la Charte n'étend pas le champ d'application du droit de l'Union au-delà des compétences de l'Union ni ne crée aucune compétence ni aucune tâche nouvelles pour l'Union et ne modifie pas les compétences et les tâches définies dans les traités. Ainsi, la Cour est appelée à interpréter, à la lumière de la Charte, le droit de l'Union dans les limites des compétences attribuées à celle-ci (voir arrêt Dereci e.a., précité, point 71).

79 Afin de déterminer si le refus des autorités allemandes d'accorder à M. Iida la «carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union» relève de la mise en œuvre du droit de l'Union au sens de l'article 51 de la Charte, il y a lieu de vérifier, parmi d'autres éléments, si la réglementation nationale en cause a pour but de mettre en œuvre une disposition du droit de l'Union, le caractère de cette réglementation et si celle-ci poursuit des objectifs autres que ceux couverts par le droit de l'Union, même si elle est susceptible d'affecter indirectement ce dernier, ainsi que s'il existe une réglementation

du droit de l'Union spécifique en la matière ou susceptible de l'affecter (voir arrêt du 18 décembre 1997, Annibaldi, C-309/96, Rec. p. I-7493, points 21 à 23).

80 Si, certes, l'article 5 du FreizügG/EU, prévoyant la délivrance d'une «carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union», vise à mettre en œuvre le droit de l'Union, il n'en reste pas moins que la situation du requérant au principal n'est pas régie par le droit de l'Union, dès lors qu'il ne remplit pas les conditions requises pour l'octroi de cette carte au titre de l'article 10 de la directive 2004/38. Par ailleurs, en l'absence de demande du requérant au principal visant à obtenir le statut de résident de longue durée conformément à la directive 2003/109, la situation de celui-ci ne présente aucun lien de rattachement avec le droit de l'Union.

81 Dans ces conditions, le refus des autorités allemandes d'accorder à M. Iida la «carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union» ne relève pas de la mise en œuvre du droit de l'Union au sens de l'article 51 de la Charte, de sorte que la conformité de ce refus aux droits fondamentaux ne saurait être examinée à l'aune des droits institués par cette dernière. » (HvJ arrest C-40/11, pt. 78 t/m 81).

De bepalingen van de vreemdelingenwet van toepassing, meer bepaald de leeftijdsvoorwaarde, is niet het gevolg van de omzetting van de burgerschapsrichtlijn waardoor de conformiteit van de weigering van het verblijf niet kan worden onderzocht in het kader van het gemeenschapsrecht.

Verwerende partij merkt in de nota met opmerkingen bovendien terecht op dat verzoekster geen aanvraag heeft ingediend in functie van haar kind, doch in functie van een duurzame relatie, zodat zij diende aan te tonen te voldoen aan de wettelijke voorwaarden dienomtrent.

Verzoekster maakt een schending van artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet niet aannemelijk en toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Verzoekster voert verder een schending aan van de hoorplicht, al dan niet in het kader van de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad benadrukt evenwel dat verzoekster de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat zij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. Verzoekster houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken. Zij heeft zich ook persoonlijk aangeboden bij de administratieve diensten van haar gemeente om de aanvraag in te dienen, doch er blijkt niet dat zij hierbij nog bijkomende argumenten naar voor wenste te brengen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Er blijkt ook niet welk belang verzoekster heeft bij haar betoog, nu zij op geen enkele wijze duidt welke verduidelijkingen zij dan wel hadden kunnen geven die alsnog een andere beslissing hadden kunnen rechtvaardigen. Een schending van de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168). Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij van mening is dat om reden van haar kind haar verblijfsrecht niet kan worden geweigerd. Verzoekster voldoet niet aan de leeftijdsvereiste voorzien in artikel 40bis, § 2, 2°, c) van de vreemdelingenwet en zij toont niet aan dat zij onder de uitzonderingsbepaling van de leeftijdsvereiste valt. Er blijkt ook op geen enkele wijze dat de gemachtigde van de staatssecretaris enige verwachting zou hebben gecreëerd bij verzoekster dat haar aanvraag een gunstig gevolg zou kennen. In ieder geval kan ook hier nog worden opgemerkt dat de

ingeroepen beginselen niet toelaten af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Een schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoekster heeft nagelaten uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet geschonden acht door de bestreden beslissing waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten en heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN